

KLAUS HAGERUP



FETIȚA  
CARE VOIA  
SĂ SALVEZE  
CĂRȚILE

ILUSTRĂȚII DE  
LISA AISATO

TRADUCERE DIN NORVEGIANĂ DE  
CARMEN LANGSETH

Editura  Univers

Anna se gândea.  
Dacă volumele care nu erau citite erau distruse, aveau să dispară și oamenii din cărțile acelea.  
Ca o frunză toamna.  
Care se ofilește.  
Pe urmă se fărâmițează și se face pulbere.  
Apoi se risipește în vânt. Pentru totdeauna.  
Era groaznic să se gândească la asta.  
Anna era aproape să izbucnească în plâns, dar pe urmă s-a înfuriat.  
– Trebuie să salvăm cărțile, a spus.



Anna nu era fricoasă de felul ei.  
Dar era ceva care-o frământa.  
Într-o noapte a avut un vis urât:  
a visat că era bătrână.

Întâi s-a chircit și s-a răsucit ca o frunză  
toamna.

Pe urmă s-a fărâmițat și s-a făcut pulbere.  
Apoi a risipit-o vântul.  
Anna nu voia să crească mare.







Gândul că avea să îmbătrânească o îngrozea și o întrista.  
Cel mai tare se întrista de ziua ei.  
Nu mai era mult până la următoarea ei aniversare.  
Curând avea să fie o fetiță de zece ani împliniți.  
Gândul acesta o speria.  
Singurul lucru care-o mai liniștea erau cărțile pe care le citea.  
Pentru Anna, cărțile erau mai adevărate decât viața.  
Dacă murea cineva într-o carte, putea oricând să o recitească de la început.  
Și atunci oamenii care muriseră erau din nou în viață.  
La fel de vii ca și ea.

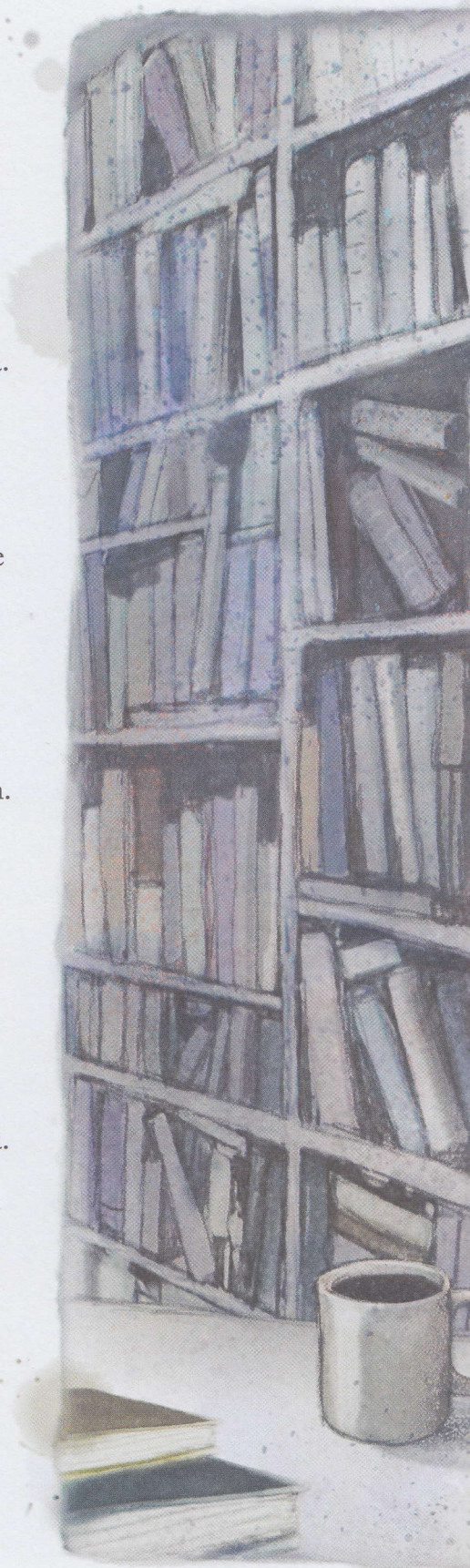
Anna iubea cărțile.  
Citea toată ziua.  
Citea dimineața, înainte să se scoale din pat.  
Citea seara, înainte să meargă la culcare.  
Citea noaptea, după ce se băga în pat.  
Când intrau mama sau tatăl ei, se prefăcea că doarme.  
Dar nu dormea.  
Citea sub plapumă.  
Și-a făcut sute de noi prieteni în cărți.  
Erau și câțiva care nu-i plăceau.  
Dar asta-i viața.

Povestea noastră începe la bibliotecă.  
Anna se ducea acolo în fiecare zi după ce ieșea de la școală.  
Doamna Monsen, bibliotecara, iubea și ea cărțile.  
Avea aproape cincizeci de ani.  
Și totuși, doamna Monsen și Anna erau prietene bune.  
Dar amândouă erau foarte mioape.  
Când Anna își scotea ochelarii de citit, trebuia să se aplece  
atât de mult încât ajungea cu nasul între paginile cărților.

Când nu era lume în bibliotecă, făceau concurs de citit.  
La început, doamna Monsen câștiga mereu.  
Dar n-a trecut mult timp și Anna a întrecut-o.  
„E pentru că ai nasul mai ascuțit“, spunea doamna Monsen.  
Doamna Monsen se prefăcea că e furioasă, dar nu era.  
Aproape întotdeauna se purta cu blândețe.

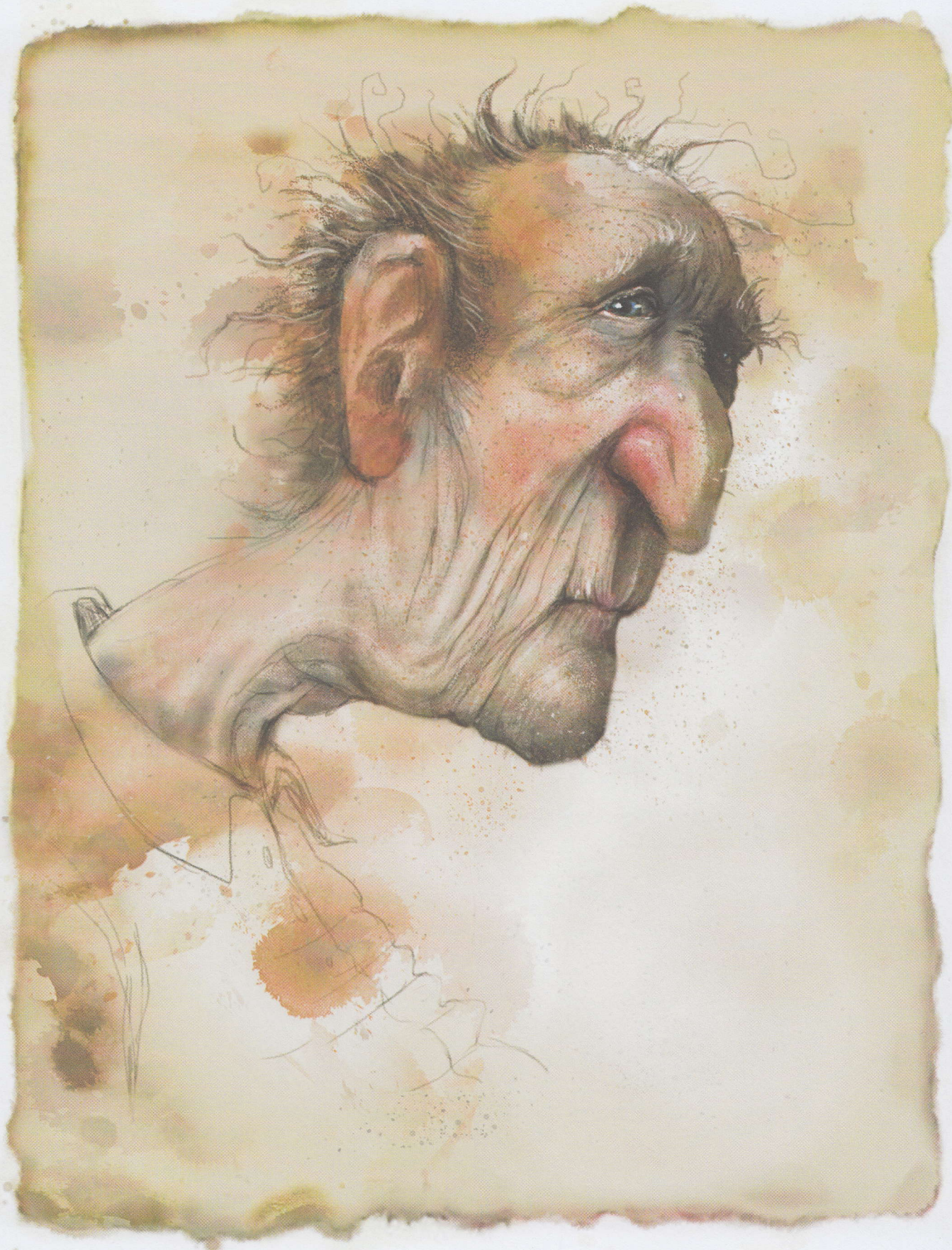
Dar într-o zi când Anna a venit la bibliotecă, a găsit-o pe  
doamna Monsen tristă.

- De ce ești supărată? a întrebat Anna.
- Din cauza tuturor acestor cărți, a răspuns doamna  
Monsen. A cărților pe care nu le împrumută nimeni.
- Nu mai împrumută nimeni nici o carte? a întrebat Anna.
- Da, aproape nimeni.
- De ce nu le mai împrumută nimeni?
- Pentru că sunt mulți oameni care habar n-au ce pierd,  
a spus doamna Monsen.









Exact atunci, cineva a strănutat în spatele Annei.

Fetița s-a întors. Pe un taburet, în fața unui raft, stătea cocoțat un om scund și pricăjit, cu un teanc de cărți într-un coș mare.

– Scuze pentru strănut, a șoptit el.

Apoi s-a dat jos de pe scaun și a ieșit din încăpere.

– Cine era? a întrebat Anna.

– Milton Berg, a spus doamna Monsen. Lucrează în depozitul de la subsol.

– Arăta așa de trist, a zis Anna. Cred că e trist fiindcă începe să îmbătrânească.

– Nu, a răspuns doamna Monsen. E trist pentru că trebuie să distrugă cărțile pe care nu le împrumută nimeni.

– Le distruge? a șuierat Anna.

– Dar el nu vrea să facă asta, a zis doamna Monsen. O face pentru că e nevoit. Directorul bibliotecii spune că ocupă prea mult spațiu cărțile astea. Milton Berg iubește cărțile la fel de mult ca mine și ca tine. Dar, dacă nu le distruge, își pierde slujba.

– Ar putea să găsească alta, a spus Anna.

– Dar nu e vina lui că vor fi distruse cărțile, a spus doamna Monsen. Și nu mai are prea mult până la pensie. Dacă pleacă, o să vină în locul lui altul care va face asta.

Brusc, doamnei Monsen i-a dispărut culoarea din obraji.

– Poate că o să fiu obligată să distrug eu cărțile, a șoptit ea. Sper să nu plece Milton.